

stk. 5, ligeledes kun kunne afslås, såfremt den relevante myndighed er i besiddelse af oplysninger om, at der er afsagt dom i en ikke-medlemsstat for det samme forhold.

Det er på denne baggrund ikke hensigten med de foreslåede bestemmelser i § 10 d, stk. 1, at de danske udleveringsmyndigheder af egen drift skal iværksætte undersøgelse af, om der er afsagt dom for forholdet i en anden stat. Er det oplyst, at den, som en arrestordre vedrører, allerede er dømt eller frifundet for det samme forhold i en anden stat, men er oplysningerne utilstrækkelige, og kan de nødvendige oplysninger ikke tilvejebringes, således at der kan træffes afgørelse inden for de i § 18 d foreslåede frister, skal udleveringsanmodningen normalt imødekommes, hvis lovens betingelser herfor i øvrigt er opfyldt. I overensstemmelse med den gældende bestemmelse i udleveringslovens § 8 er udlevering ligeledes udelukket, hvis der her i landet er sket benådning (amnesti) for det pågældende forhold.

Den foreslåede bestemmelse i § 10 d, stk. 1, er i overensstemmelse med de obligatoriske afslagsgrund i rammeafgørelsens artikel 3, stk. 1 og 2, og den fakultative afslagsgrund i rammeafgørelsens artikel 4, stk. 3 og 5.

Er tiltale mod den pågældende frafaldet her i landet, kan udlevering kun finde sted, hvis retsplejelovens betingelser for omgørelse af beslutningen om tiltalefrafald er opfyldt. Endvidere kan udlevering afslås, hvis påtale er opgivet, og betingelserne for at omgøre beslutningen om påtaleopgivelse ikke er opfyldt, jf. den foreslåede § 10 d, stk. 2. Denne bestemmelse (2. pkt.) udvider adgangen til efter den gældende bestemmelse i udleveringslovens § 8 at afslå udlevering, hvis der her i landet er meddelt tiltalefrafald til ligeledes at omfatte sager, i hvilke påtale er opgivet.

Den foreslåede bestemmelse i § 10 d, stk. 3, indebærer, at udlevering med henblik på strafforfølgning kan afslås, hvis retsforfølgning mod den pågældende er påbegyndt – men endnu ikke afsluttet – her i landet, for den handling som arrestordren vedrører, og retsforfølgning på grund af handlingens karakter, den pågældendes tilknytning til Danmark og omstændighederne i øvrigt findes mest nærliggende at skulle gennemføres her i landet. Hvorvidt retsforfølgning bør gennemføres her i landet beror efter bestemmelsen på en konkret vurdering i den enkelte sag, hvorved der – ud over de i bestemmelsen nævnte momenter – f.eks. kan lægges vægt på, hvor fremskreden retsforfølgningen er mod den pågældende her i landet, og hvor lovovertrædelsen navnlig har haft virkning.

Den foreslåede bestemmelse omfatter ikke udlevering til fuldbyrdelse af en straffedom. Dette skyldes, at retsforfølgning her i landet for forhold, for hvilke den pågældende tidligere er blevet endelig dømt eller frifundet i en anden EU-medlemsstat, ville være i strid med princippet om forbud mod dobbelt strafforfølgning (»ne bis in idem«).

Den foreslåede bestemmelse i § 10 d, stk. 3, er i overensstemmelse med den valgfrie (fakultative) afslagsgrund i rammeafgørelsens artikel 4, stk. 2.

Der henvises i øvrigt til pkt. 4.1.5. i de almindelige bemærkninger.

§ 10 e

Den foreslåede bestemmelse i § 10 e indebærer, at udlevering kan afslås, hvis strafansvaret eller adgangen til at fuldbyrde straffen i medfør af reglerne i straffelovens 11. kapitel om ophør af den strafbare handlingets retsfølger er forældet. Det er dog en betingelse, at den strafbare handling er omfattet af dansk straffemyndighed, jf. reglerne i straffelovens §§ 6-9.

Bestemmelsen, der indebærer en lovfæstelse af den eksisterende folkeretlige adgang til at afslå udlevering til en medlemsstat i Den Europæiske Union med henvisning til forældelse, skal navnlig ses i sammenhæng med den udvidede adgang til udlevering af egne statsborgere, som følger af lovforslaget.

Den foreslåede bestemmelse i § 10 e er i overensstemmelse med den fakultative afslagsgrund i rammeafgørelsens artikel 4, stk. 4.

Der henvises i øvrigt til pkt. 4.1.6. i de almindelige bemærkninger.

§ 10 f

Efter den foreslåede bestemmelse i § 10 f, stk. 1, må udlevering på grundlag af en europæisk arrestordre ikke finde sted, hvis den handling, som arrestordren vedrører, er foretaget her i landet, og handlingen ikke er strafbar efter dansk ret.

Bestemmelsen er fastsat i overensstemmelse med den valgfrie (fakultative) afslagsgrund i rammeafgørelsens artikel 4, stk. 7, litra a og b.

Udlevering kan endvidere i medfør af § 10 f, stk. 2, afslås, hvis den anmodende stat støtter sin udleveringsanmodning på en handling foretaget i et tredjeland, og Danmark i en tilsvarende situation efter straffelovens regler om jurisdiktion i §§ 6-9 ikke ville have mulighed for at foretage retsforfølgning. Efter bestemmelsen vil udlevering således kunne afslås, hvis den anmodende medlemsstat udøver såkaldt eksteritorial jurisdiktion (dvs. foretager strafforfølgning af handlinger begået uden for den pågældende medlems-